

Draga cititorule,

As dori sa incep relatarea povestii mele inca de la varsta de 16 ani. In toamna anului 2008 un medic mi-a spus ca nu mai pot practica fotbal timp de 6 luni. Am realizat, in acel moment, ca viitoare mea cariera de fotbalist luase sfarsit. Acest vis frumos, ce reprezenta la vremea respectiva o parte din identitatea mea, a fost luat pe neasteptate. Mi-am pus tot felul de intrebari in acel moment: Cine sunt eu? Care este scopul meu? Ce vreau sa fac acum? Sunt intrebari destul de dificile pentru oricine, indiferent de varsta. Insa acel copil de 16 ani a incercat sa fie pe cat de sincer posibil cu sine insasi. Asadar, a decis ca nu stie raspunsul la niciuna dintre aceste intrebari, dar ca si-ar dori sa-i ajute pe semenii lui sai si sa faca ceva pentru societatea in care traim.

M-am asezat, la vremea respectiva, la biroul de acasa si mi-am facut o lista cu pasii necesari pe care ar fi trebuit sa-i urmez. Trei ani mai tarziu aveam sa implinesc primul dintre acei pasi si sa termin liceul ca sef de promotie, culminand cu premiarea mea de catre primarul general al capitalei, Dr Sorin Mircea Oprescu. Ulterior, am fost acceptat la mai multe universitati din Marea Britanie. Am ales Universitatea din Portsmouth. In primul an de facultate m-am lovit de sistemul academic britanic, care imi era strain din toate punctele de vedere. A trebuit sa reiau totul de la zero si, pentru o scurta perioada de timp, sa ma multumesc cu note destul de modeste, pana am inteles si am invatat cum functioneaza acest sistem. Ulterior aveam sa termin facultatea numarandu-ma printre cei mai buni studenti de pe cursul meu. La finalul celui de-al doilea an de facultate am fost acceptat in cadrul scolii de vara Aspirer Academy. Aici am cunoscut foarte multi studenti, multi dintre ei numarandu-se probabil printre cei mai buni din generatia mea. M-am impretenit cu multi dintre ei si m-am bucurat de prezenta unor profesori de la Harvard. Imediat dupa finalizarea acestui program am inceput anul III de facultate. Lucrarea de licenta a fost una dintre cele mai placute experiente. Desigur, aceasta a implicat multa munca, multe nopti nedormite, frustrari s.s.m.d., in schimb rezultatul final a fost unul foarte frumos concretizandu-se intr-o lucrare originala. Anii petrecuti la Portsmouth au fost, probabil, unii dintre cei mai frumoși din viata mea.

A urmat vara anului 2013, cand am decis sa scriu o serie de aplicatii si sa aplic la toate facultatile din Londra. Dupa 8 saptamani chinuitoare de asteptare, am inceput sa primesc raspunsurile. Am fost acceptat la toate

universitatile la care am aplicat, iar aceste institutii doreau sa stie unde voi alege sa ma duc. Fara a sta prea mult pe ganduri am ales UCL, una dintre cele mai prestigioase facultati din lume. Cursul de aici imi oferea o specializare pe guvernanta globala, fiind exact ceea ce imi doream sa urmez. Visul meu, naiv probabil, era ca poate ajungand la una dintre institutiile internationale voi avea puterea sa am un impact asupra societatii. Spre sfarsitul primului semestru, m-am intalnit cu o domnisoara care avea sa fie presedinta clubului de consultanta al Unversitatii din Cambridge. In urma unei discutii, mi-a spus sa-i trimit un CV. Zis si facut. Dupa 2 zile am fost invitat la doua interviuri, unul cu ea si unul cu CEO-ul acestei institutii. Am aflat ulterior ca vor sa-mi ofere pozitia de Senior Engagement Manager al clubului de consultanta de la Cambridge, si ca voiau sa formeze o echipa de 6 studenti impreuna cu care sa lucram cu un start-up din Silicon Valey. Momentan, ma aflu intre acest job si programul de masterat. Acesta este un rezumat al povestii mele. Este una dintre povestile romanilor de peste hotare. Sunt sigur ca toti avem povesti diferite si sunt sigur ca povestile noastre sunt impresionante. Haideti sa aratam lumii cine suntem noi cu adevarat!

Cu drag,
Daniel Iacob